Кармелюк іде,
Аж земля гуде.
Хиляться дуби
В крок його юрби,
А як він ступа,
Як сто пуд, стопа,
Йде землею грім
Попід ним, старим.

Не старий ще він,
Та на всіх один,
Кличе, як у дзвін:
– Нам чи їм – загин!
І встають вони
Рідних сіл сини,
І росте загін.

Ходить дібровою шелест і шум,
Ходить народом і розпач, і сум.
Гнуть свої спини великі й малі.
Панська всіх ласка згина до землі,
Праця селянська, шляхтянські лани,
Тих у солдати, а тих в кайдани.
То, як одна, запалала душа,
Вип’ють усі із пожежі ковша,
В голову вдарить нечуваний хміль.
Дужче зросте, шаленіючи, біль,
Схоплються руки за ніж і за дрюк,
І поведе Кармелюк.